

РЕШЕНИЕ

№ 55

гр. София, 14.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ЧЖ-II-Д, в закрито заседание на четиринадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Красимир Мазгалов

Членове: Силвана Гълъбова
Силвия Тачева

като разгледа докладваното от Силвия Тачева Въззивно гражданско дело № 20221100500254 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 435 и сл. ГПК.

Образувано е по жалба на длъжника С.О., чрез упълномощен представител – юрк. А. К., срещу постановление (наименовано съобщение) от 12.11.2021г. по изпълнително дело № 20218500400475/21г. по описа на ЧСИ А.Б., рег. № 850, с което е отказано намаляване размера на приетите в изпълнителното производство разноски, представляващи адвокатски хонорар в полза на вискателя по изпълнителното дело, както и срещу определеният размер на пропорционалната такса по т. 26 ТТР към ЗЧСИ.

Жалбоподателят поддържа, че претендираното от вискателя по изпълнителното дело адвокатско възнаграждение е завишено, доколкото не било съобразено с фактическата и правна сложност на делото, а също и не бил отчетен фактът, че от страна на процесуалния представител на вискателя не били извършени действия с цел удовлетворяване на процесното вземане освен подаването на „шаблонна“ молба за образуване на изпълнителното дело. Сочи, че адвокатското възнаграждение следва да се начисли в минимален размер съобразно чл. 10, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съответно да се намали пропорционалната такса. Иска се от съда да отмени обжалваното постановление на съдебния изпълнител, като намали разноските за адвокатско възнаграждение на вискателя по делото до сумата от 200 лева на основание чл. 10, т. 1 от Наредбата.

В срока по чл. 436, ал. 3 ГПК не е постъпило възражение по жалбата от страна

на взыскателя.

В мотивите си във връзка с обжалваното действие А.Б. излага подробни съображения за липса на основания за намаляване размера на адвокатско възнаграждение, съобразно материалния интерес и фактическата и правна сложност на делото.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, прие за установено следното:

Изпълнително дело № 20218500400475 по описа на ЧСИ А.Б., рег. № 850 в регистъра на КЧСИ, с район на действие СГС, е образувано въз основа на молба, вх. № 12310/21.10.2021 г., от адв. М. П., в качеството ѝ на пълномощник на И.В.П. срещу С.О. ЕИК *****, за принудително събиране на присъдената в полза на взыскателя сума в размер на 2000 лв., представляваща дължима част от обезщетение за претърпени неимуществени вреди, настъпили на 26.09.2014г. в резултат на спъване в необезначена и необезопасена неравност на тротоара в гр. София, по ул. „Черковна“, за които по предявен частичен иск е присъдено обезщетение в размер на 8000 лв., ведно със законната лихва върху нея, считано от 25.07.2019г. до окончателното ѝ заплащане.

Представен е изпълнителен лист от 14.10.2021 г., издаден от СРС, ГК,47 състав въз основа на решение по гр.д. № 43433/2019 г. на СРС, видно от който длъжникът е осъден да заплати на взыскателя сумата от 2 000 лв., представляваща дължима част от обезщетение за претърпени неимуществени вреди, настъпили на 26.09.2014г. в резултат на спъване в необезначена и необезопасена неравност на тротоара в гр. София, по ул. „Черковна“, за които по предявен частичен иск е присъдено обезщетение в размер на 8000 лв., ведно със законната лихва върху нея, считано от 25.07.2019г. до окончателното ѝ заплащане. Към молбата за образуване на изпълнителното дело са представени пълномощно и договор за правна защита и съдействие, сключен между взыскателя и адвокат М. П. с предмет образуване на изпълнително дело въз основа на изпълнителен лист от 14.10.2021г. при ЧСИ А.Б.. Договорената между страните цена на услугата възлиза в размер на 400 лв., като е записано, че същата е заплатена изцяло в брой.

По делото е изготвена, изпратена и получена на 26.10.2021г. от длъжника покана за доброволно изпълнение, в която е посочено задължението по изпълнителното дело.

Със съобщение от 05.11.2021г. длъжникът е уведомил съдебния изпълнител, че дължимата сума е преведена по съответната сметка.

На 23.11.2021 г. по делото е постъпило възражение от длъжника, с което позовавайки се на конкретиката по изпълнителното дело, длъжникът е поискал намаляване на размера на приетите разноски за адвокатско възнаграждение до сумата

от 200 лв.

Въз основа на горните фактически констатации, настоящият състав на съда намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срока по чл. 436, ал. 1 ГПК от легитимирано лице и е насочена срещу действие на съдебния изпълнител, което подлежи на съдебен контрол по арг. чл. 435, ал. 2 от ГПК.

Разгледана по същество жалбата срещу постановлението на съдебния изпълнител, с което е отказано намаляването на разноските за заплатено от вискателя адвокатско възнаграждение, е основателна.

Въпросът за разноските се поставя във всяко съдебно производство, поради което уредбата му в действащия ГПК се съдържа в част I "Общи правила". Тази част важи, както за исковия процес във всичките му етапи, така и за изпълнителното производство – задължението на длъжника за разноски е изрично уредено в разпоредбата на чл. 79 ГПК. Според последната, разноските от изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, когато изпълнителното дело се прекрати съгласно чл. 433 ГПК.

В разглеждания случай по делото няма данни, че процесното изпълняемо право е било погасено от длъжника преди образуване на изпълнителното производство. А след като длъжникът не е изпълнил доброволно задълженията си преди иницииране на изпълнителното производство, то настоящият съдебен състав приема, че няма основание за отпадане отговорността му за направените разноски от вискателя, в това число и за процесуално представителство, защита и съдействие.

По отношение на релевираното възражение по чл. 78, ал. 5 от ГПК досежно претендираното от вискателя като разноски адвокатско възнаграждение настоящият състав на съда намира следното:

Разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК предвижда, че при прекомерност на заплатеното от страната възнаграждение за адвокат, съдът може да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл. 36 от Закона за адвокатурата

Съобразно утвърдената съдебна практика разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК е приложима не само в съдебните производства, но и в изпълнителния процес – Определение № 403/01.112.2004 г. по ч. гр. д. № 1762/2008 г. на ВКС, V ГО. Съгласно задължителните разяснения, дадени с т. 3 от ТР № 6/2012 г. по т. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС, при намаляване на подлежащо на присъждане адвокатско възнаграждение, поради прекомерност по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК, съдът не обвързан от предвиденото в (§) 2 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. ограничение и е свободен да намали възнаграждението до предвидения в същата наредба минимален размер.

По процесното изпълнително дело претендираните разноси за заплатено от взыскателя адвокатско възнаграждение са в размер на общо 400 лева. Органът по изпълнението с обжалваното постановление е отказал да намали същите до сумата от 200 лв., като с настоящото производство длъжникът по изпълнителното дело цели намаляването им именно до посочения размер, като счита, че само тази сума е дължима по посочените в жалбата съображения.

Настоящият съдебен състав приема, че сложността на делото не предполага възлагане в тежест на длъжника на разноси на взыскателя за адвокат над минималния размер по Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В настоящия случай процесуалният представител на взыскателя е извършил едно фактическо действие – подал е молба за образуване на изпълнително производство, в която е възложил на ЧСИ да образува изпълнително дело и е поискал да бъде наложен изпълнителен способ за събиране на вземанията му - заповед. Съгласно чл. 426, ал. 2 ГПК, в молбата си взыскателят посочва начина на изпълнението, като той може да посочи едновременно няколко начина, само ако това е нужно за удовлетворяване на вземането му. Сесирането на ЧСИ с конкретен изпълнителен способ е условие за редовност на молбата на взыскателя, поради което първоначалното посочване на изпълнението следва да се счита, че е основание за начисляване адвокатско възнаграждение само за образуване на изпълнително дело по т. 1 на чл. 10 НМРАВ, а не и по т. 2 на същата разпоредба. В чл. 426, ал. 2 изр. 2 ГПК е предвидено, че в течение на производството взыскателят може да посочва и други начини на изпълнение, като в такива случаи е предвидено да бъдат начислявано адвокатско възнаграждение по т. 2 на чл. 10 НМРАВ за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания. Двата вида адвокатско възнаграждение по т. 1 и т. 2 са самостоятелни по своето основание и ред за определяне на техния размер, което е обусловено от спецификата на всяко конкретно изпълнително производство. Законът дава изрична възможност на длъжника да погаси дълга си в срока за доброволно изпълнение, което евентуално изпълнение прави ненужна защитата на взыскателя с предприемането на изпълнителни действия по него. Предвид фактът, че длъжник е С.О., не са налице обективни пречки ЧСИ да наложи заповед върху банкови сметки и в кратки срокове да събере дължимите суми, без да е необходимо от допълнителни указания и съдействие от взыскателя. Поначало се предполага в съдебната практика, че такъв тип дружества разполагат с необходимия финансов ресурс, за да изпълнят регулярните си парични задължения. С оглед процесуалното поведение на страните и на ЧСИ, и при съобразяване с обстоятелството, че процесното изпълнително дело не се отличава нито с фактическа, нито с правна сложност, следва да се заключи, че в тежест на длъжника следва да бъдат възложени разноси за дължимо на взыскателя адвокатско възнаграждение съобразно минималните размери, предвидени в НМРАВ. В

настоящото производство е налице основание за начисляване на адвокатско възнаграждение само за образуване на изпълнително дело, но не и за процесуално представителство, защита и съдействие на страните по изпълнително дело и извършване на действия с цел удовлетворяване на парични вземания.

Предвид изложеното, в тежест на жалбоподателя следва да се възложи сума за адвокатско възнаграждение на взыскателя в размер на 200, 00 лв.

По отношение на оспорването на размера на пропорционалната такса по т. 26 ТТР към ЗЧСИ жалбата също е основателна. Разпоредбата на т. 26 ТТР към ЗЧСИ ясно сочи, че визираната в нея пропорционална такса се събира върху събраната сума, а съгласно разпоредбите на чл. 78, ал. 1, т. 1 и чл. 83, ал. 1 ЗЧСИ, таксите по изпълнението се събират за извършването на изпълнителни действия, като пропорционалните такси се събират в процент според материалния интерес. Заплатеното от взыскателя адвокатско възнаграждение за защитата в изпълнителното производство представлява направени от него разноски по изпълнението, които са за сметка на длъжника, съгласно чл. 79, ал. 1 ГПК, поради което те се събират наред и заедно със сумите по изпълнителния лист чрез съответното изпълнително действие /решение № 278/25.06.2012 г. по гр д. № 414/2012 г., IV ГО на ВКС/. Поради това, направените от взыскателя разноски за заплатено юрисконсултско възнаграждение в изпълнителното производство се включват както в понятието "материален интерес" по смисъла на чл. 83, ал. 1 ЗЧСИ, така и в понятието "събрана сума" по смисъла на т. 26 ТТРЗЧСИ, която е събрана чрез извършването на съответното изпълнително действие - чл. 78, ал. 1, т. 1 ЗЧСИ.

В случая общо дължимата сума за главница в размер на 2000 лв., заедно със законната лихва от 458,13 лв. върху нея от 25.07.2019г., адвокатско възнаграждение в размер на 200 лв. и разноски в исковото производство в размер на 505 лв. формират материалния интерес в размер на общо 3163 лв. Съгласно т. 26 Тарифата за таксите и разноските към Закона за частните съдебни изпълнители за изпълнение на парично вземане се събира такса върху събраната сума, като в конкретния случай същата следва да се определи по правилото на б. "в" – 273,05лв.

Предвид изложеното и с оглед на посоченото в издадената сметка по чл. 79 ЗЧСИ, размерът на пропорционалната такса е неправилно определен от съдебния изпълнител и следва да бъде намалена от 346, 86 лв. на 273, 205 лв.

От страна на жалбоподателя е заявено искане за присъждане на разноски. В производството това обаче е недопустимо кумулирането на нови задължения за разноски на страните в процес относно разноските, в който нормата на чл.81 ГПК не намира приложение, в какъвто смисъл са: определение № 33 от 06.02.2020 г. по ч. гр. д. № 3952/2019 г. на ВКС, IV ГО; определение № 411 от 21.11.2019 г. по ч. гр. д. № 3222/2019 г. на ВКС, IV ГО; определение № 683 от 21.12.2015 г. по ч. гр. д. №

5089/2015 г. на ВКС, III ГО; определение № 296 от 15.08.2017 г. по ч. гр. д. № 1758/2017 г. на ВКС, III ГО; определение № 114 от 20.05.2016 г. по ч. гр. д. № 1847/2016 г. на ВКС, II ГО и др.

Мотивиран от изложеното, Софийски градски съд,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ постановление (наименувано съобщение) от 12.11.2021г. по изпълнително дело № 20218500400475/2021г. по описа на ЧСИ А.Б., рег. № 850, с което е отказано намаляване размера на приетите в изпълнителното производство разноси, представляващи адвокатски хонорар в полза на вискателя по изпълнителното дело до размер от 200 лв., както и срещу определения размер на пропорционалната такса по т. 26 ТТР към ЗЧСИ и вместо него постановява:

ИЗМЕНЯ постановление (наименувано съобщение) от 12.11.2021г. по изпълнително дело № 20218500400475/2021г. по описа на ЧСИ А.Б., рег. № 850 в регистъра на КЧСИ, като

НАМАЛЯВА разностите, по изпълнително дело № 20218500400475/2021г. по описа на частен съдебен изпълнител А.Б., рег. № 850 в регистъра на КЧСИ, за адвокатското възнаграждение, заплатено от вискателя на неговия процесуален представител, от сумата в размер на 400 лева до сумата от 200 лева, както и пропорционалната такса по т. 26 ТТР към ЗЧСИ от 346,86 лв. с ДДС на 273,05 с ДДС.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____